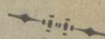

ΚΛΕΙΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

Εκδιδόμενον δις τοῦ μηνός

ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ

Τυπογραφεὶον ἡ «Μέλισσα»

Ἐκαστοῦ φυλλάδιον Μεταλ. 9.

ΚΛΕΙΩ

"Η ΑΤΚΥΡΑ"

ΕΛΛΗΝ, ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Εγχειρισμένη δια Β. Διατάγματος τής 19 Ιουλίου 1908

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—Γραφεία Λεωφόρος Πανεπιστημίου 49.
ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΙΑ ΤΑΣ ΙΔΙΩΦΕΛΕΙΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ
5,000,000 ΦΡ, ΧΡ.

ΑΛΛΗΛΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΖΩΗΣ
ΕΠΙΒΙΩΣΕΩΣ
ΠΡΟΙΚΟΔΟΤΗΣΕΩΣ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ
ΩΡΙΣΜΕΝΗΣ ΔΗΞΕΩΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ
ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΙΣΟΒΙΟΣ
" ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗ
" ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ

ΑΛΛΗΛΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑΙ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ
ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΟΙΝΩΝ ΚΤΗΝΩΝ

Προσεχώς ΝΑΥΤΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΙΔΙΩΦΕΛΕΙΣ

Πρακτορεία εις ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Ανατολῆς
Γεν. Πράκτορες ἐν Σμύρῃνι ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΣ καὶ ΛΕΩΝ
Γραφεία Ὀδὸς Εὐρωπαϊκὴ ἔναντι Ξενοποῦλου

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κεφάλαιον μετοχικὸν καταβεβλημένον Δραχμαὶ 40,000,000
Αποθεματικὸν Δραχμαὶ 8,915.000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ : ἐν Αλεξανδρείᾳ, Καῖρῳ, Χαρτούρ, Λονδίῳ, Κωνσταντινουπόλει (Γαλατᾶ-
Σταμπούλ), Σμύρῃνι, Θεσσαλονίκῃ, Καβάλλᾳ, Πειραιεῖ, Πάτραις, Βόλῳ, Σύρῳ, Καλάμαις, Χανίοις,
Ηρακλείῳ καὶ Ρεθύμνῳ.

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Ἀγοροπωλησίαι Συναλλάγματος, ἔκδοσις ἐπιταγῶν καὶ πιστωτικῶν ἐπιστολῶν διὰ τὰς σπουδαιότε-
ρας πόλεις τῆς κόσμου.

ΑΓΟΡΑΙ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΕΙΣ

Λαχειοφόρων Ὁμολογιῶν καὶ παντὸς εἶδους χρεωγράφων.

Εἰσπράξεις τοκομεριδίων καὶ ἀσφάλεια κατὰ τῶν ἀρτίων πάσης λαχειοφόρου Ὁμολογίας.
Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγράφων, εἰς λογαριασμὸν τρεχούμενον.
" ἐμπορευμάτων " "

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν πληρῶνει τόκον διὰ τὰς ἐν αὐτῇ καταθέσεις:

3 ο)ο διὰ καταθέσεις ὄψεως
3 1)2 ο)ο " " 6 μηνῶν
4 ο)ο " " ἐνὸς ἔτους
5 ο)ο " " δύο ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα.

Ἡ Τράπεζα Ἀθηνῶν χάριν τῶν οἰκογενειῶν, ὑπαλλήλων κτλ. δέχεται καταθέσεις ταμειυτη-
ρίου πληρῶνουσα τόκον 4 ο)ο.

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ

Τόμος Αος
ΗΡΙΟ. 12

Εν Σμύρῃνι ἔτησίᾳ Α. ὀθ. 1)2
» ἑξάμηνος » » 1)4

Ἐντὸς τοῦ Κράτους Μετζ. 3
Ἐξωτερικοῦ Φρ. 15
» ἑξάμηνος » 8

ΕΤΟΣ Α'.
15)29 Μαΐου 1909

Η ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ

Κοντουλή, παχουλὴ παχουλὴ, πεταχτὴ, χωμένη μέσα στὴ κατάσπρη λινὴ ρόμπα, ἐπήγαινε σοβαρὰ, χωρὶς τὸ προσωπὸ τῆς νὰ δείχνῃ οὔτε χαρὰ οὔτε λύπη καὶ ἔδινε στυὸς ἀρρώστους τὸ γιατρικὸ ἢ κανένα δροιστικὸ γιὰ νὰ γλυκάνῃ λίγο τὴ πίκρα ποῦ εἶχε τὸ στόμα τους ἢ νὰ δροσίσῃ τὴ κατάξηρη ἀπὸ τὴ ζέστη γλῶσσά τους.

Ἦμην περαστικὸς ἀπὸ τὴν πόλιν Α... καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὰ ἄλλα ὅσα εἶδα ἀξιοπεριέργα καὶ θαυμαστά, ἀπεφάσισα καὶ ἐπῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ τὸ μέγα Νοσοκομεῖον ἀληθῶς θαυμάσιον ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις.

Περισσότερη ὅμως ἐντύπωσι μού 'καμε ἡ νοσοκόμος ἐκεῖνη· ἦτο εἴκοσι πέντε ἕως εἴκοσι ἕξι χρόνων γλωμή, μὲ κατάμαυρα μάτια καὶ μὲ καστανὰ μαλλιά. Ἦμποροῦσε νὰ συγκαταλεχθῇ ἀξιόλογα μεταξὺ τῶν μᾶλλον εὐδύορφων. Ἐξ ἄλλου εὐμορφο εἶναι τὸ συμπαθὲς καὶ αὐτὸ τὸ χάρισμα τὸ ἐκέκτητο εἰς μεγίστην δόσιν.

Ἐκεῖ ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι νοσοκόμοι αἱ ὁποῖαι οὐδὲν μού ἐπέσυραν τὴν προσοχὴν.

Ἐπροχώρησα σιγά, σιγά, καὶ ἐμβῆκα σ' ἓνα δωμάτιο ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποῦ ἡ νοσοκόμος ἐκεί-

νη, τὴν ὁποῖαν ἤρχισα, τὸ θυμολοῶ, νὰ παρακολουθῶ, ἔδιδε τὸ γιατρικὸ στὸν ἀρρώστο. Ἐπλησίασα πρὸς τὸ κρεβάτι τοῦ ἀρρώστου. Ἐκεῖνη ἐγύρισε μύλις καὶ μὲ εἶδε μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀπάθειαν καὶ ἔπειτα ἔστρεψε πρὸς τὸν ἀρρώστο καὶ ἔθεσε τὸ λευκὸ καὶ δροσερὸ τῆς χερί στο μέτωπό του γιὰ νὰ δῆ ἂν εἶχε πυρετὸ.

— Ἐπιτρέπεται, κυρία, τῇ λέγω, νὰ μάθω ἀπὸ τί πάσχει αὐτὸς ὁ δυστυχῆς;

— Α! χθὲς τοῦ ἔκαμαν ἐγγείρησιν καὶ τοῦ ἔκοψαν τὸ πόδι. Εἶχε κτυπήσει μὲ κάποιον ὄπλον καὶ ἤρχισε ἡ γάγγραινα. Ὑπέφερε παλὺ ὁ δυστυχῆς, παρευρέθην εἰς τὴν ἐγγείρησιν καὶ ἔπειτα ἀνέλαβα νὰ τὸν περιποιηθῶ.

— Δὲν σὰς συγκινοῦν αὐταὶ αἱ σπουδαῖαι ἐγχειρήσεις;

— Εἰς τὸ ἐπάγγελμά μας δὲν ἐπιτρέπονται αἱ συγκινήσεις, κύριε.

Ἐνόμιζα πῶς εἶχα ἐμπρὸς μου ἓνα ἀγαλμα. Ἀποροῦσα πῶς ἦταν δυνατὸ μιὰ καρδιὰ γυναικεία νὰ ἐγκλείῃ τόσην ἀπάθειαν, τόσην σκληρότητα, ἂν θέλετε, πῶς ἦταν δυνατὸ ἐκεῖνο τὸ γλυκὸ προσωπάκι νὰ περιβάλεται ἀπὸ μιὰ τέτοια ψυχρότητα. Μοῦ εἶπε πῶς ἀπολύτως χωρὶς καμμιὰ δυσά-

πρὸ τῆς γυμνῆς πραγματικότητος τώρα τὸ βῆμα καθίσταται ἀσταθές καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ θολοῦνται.

Ἀλλ' ὑπεσχέθησαν, ἀπεφάσισαν καὶ ὀφείλουσι νὰ ἀποθάνωσι.

Περιέρχονται κατὰ καθιερωμένους τύπους τρεῖς περίξ τοῦ σωροῦ τῶν ξύλων, νηφθεῖσαι δὲ καὶ τελέσασαι ὅλας τὰς ἐπιβαλλομένας ἐπὶ τῇ περιστάσει θρησκευτικῆς τελετᾶς, κλονούμεναι, συρόμεναι, σχεδὸν ἡμιθανεῖς ἀνέρχονται ἐπὶ τῆς ἀπαισίας πυραμίδος.

Ἡ ὀλεθρία στιγμή ἔφθασεν.

Οἱ οὐρανοὶ ἀνωθεν διηνοίχθησαν καὶ ἡ θεὰ Οὐμία εὐμενῶς κατευνάσασα ὑπεσχέθη ἀτελεῦτητον μετὰ τοῦ Ἀζιτ συμβίωσιν.

Αἱ οὐράνιαι θεότητες, Σαβιτρί, Γκυρί, Σαροσβατί, Γκάγκκα καὶ Γκομτί ἠνώθησαν ὅπως τιμήσωσι καὶ ἐξυμνήσωσι τὰς σεπτὰς βασίλισσας.

Ὁ ἱερουργῶν βραχυᾶνος ἐπικαλεῖται καὶ ἐκ τρίτου τοῦ θεοῦ καὶ τελευτῶν δίδει τὸ σημεῖον.

Τὸ λίπος ἐπιγέεται ἐπὶ τῶν ξύλων ἀφθόνως καὶ αἱ δάδες μεταδίδουσι τὸ πῦρ ἀκαριαίως.

Μετ' ὀλίγον, ὅλον τὸ ξύλινον κατασκευάσμα κατέρρευσεν, ὁ καπνὸς καὶ αἱ φλόγες ἀνῆλθον εἰς τοὺς αἰθέρας καὶ ἐκ τοσαύτης ζωῆς καὶ καλλονῆς οὐδὲν ἀλλοίμονον ἐναπέμεινεν εἰμὴ καπνίζουσα τέφρα καὶ σποδός!

Σήμερον ἐν μέσῳ ἀνθοσπάρτου ἀγροῦ ὑπὸ τὰ φυλλώματα πανυψήλων δένδρων, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θλιβεροῦ γεγονότος, ἐν μελαγχολικὸν ἐγείρεται Μαυσωλεῖον, πρὸς τὸ ὁποῖον ἀθροοὶ προστρέχουσιν οἱ πιστοὶ ἐξαιτούμενοι βοήθειαν καὶ ἀρωγῆν.

India

ΚΛΕΩΝ Ι. ΚΗΤΤΑΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Δὲν ἀγαπῶ τῆς ἀνοιξὸς τὴ λάμψη τὴ γλυκάδα
Δροσάτη μεσ' τὰ λούλουδα ποῦ πρόβαλλε καὶ πάλι,
Οὔτε τὴν ὀλοκαίνουργια τοῦ κάμπου πρασινάδα
Οὔτε τ' ἀηδόνη π' ἀρχινᾷ ξανά γλυκὰ νὰ ψάλλη

Μισῶ τὰ ἄσπρα γιασεμιά τῆς χαραυγῆς τὰ κρῖνα,
Τὸ Μάυ με τῆς πασχαλιαῖς, τὰ μαγικά φιλάκια
Ποῦ δίνει στὴν ἀκρογιαλιά τὸ σιγαλὸ τὸ κῦμα,
Τὴ σεληνόφωτη νυχτιὰ μετὰ τὰ λαμπρὰ ἀστρουλάκια

Θέλω τὰ ἀσπρολούλουδα νὰ πέσουν μαραμμένα
Κ' ἡ ἀνεμώναις ποῦ φοροῦν τὴ κόκκινη πορφύρα,
Θέλω γιὰ πάντα σύννεφα νὰ τρέχουν μαυρισμένα,
Στὴ γῆ νὰ σβύσουν νὰ χαθοῦν τῆς ἀνοιξὸς τὰ μῦρα!

Γιατὶ στὸν κόσμον μοῦγραψε φαρμακωμένη μοῖρα
Πόθοι ἐλπίδες κι' ὄνειρα νὰ σβύσουν σὰν φιλιὰ,
Ν' ἀνθῆ σὰν νεκρολούλουδο στὰ στήθη μου ἡ ἀγάπη
Καὶ νᾶμαι μεσ' τὴν ἀνοιξὸς ποὺ δὶ δίχως φωλιά!..

Ανεμώνη

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ-ΜΑΡΙΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

ὑπὸ André Theuriot.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Γιάννης — Μάριος

(βγάζει τὸ σκουφό του)

Τόσο γρήγορα!... Πέθανε κείνος ποῦταν τόσο δυνατός, πῶχε τόσο σφοῖγος! Καὶ ἡ μητέρα σου ἢ κερά Βγενούλα;

Θηρεσία

Τὸν περασμένο χειμῶνα τὸ νεκροκράββατό της δρασκελίσε τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας μας καὶ τὸ χορτάρι πάνω 'στὸν τάφο της ἔχει πειὰ μεγάλωση.

Γιάννης-Μάριος.

Πεθαμένη... κ' οἱ δύο τους πέθαναν!... Κ' ἡμῶνα τόσο μακριά!... Μονάχη μέσα 'σ τὴν κάμαρά σου ἔχυνες μαῦρα δάκρυα χωρὶς κανένα φίλο, χωρὶς τιποτέ!... Κ' ἡ ἀπόστασι ἔβανε ἀνάμεσό μας τὴ νύχτα καὶ τὴ σιωπή!... Ω! δὲ ξαναφεύγω πειὰ, δὲ σ' ἀφίνω πειὰ, Θηρεσία μου, ἀγάπη μου. Εἶλα νὰ σὲ σφίξω 'ς τὴν ἀγκαλιά μου!

Θηρεσία.

(τραβιέται πίσω ταραγμένη)

Ὀχι, ὄχι!... Πρέπει νὰποχαριετίση γιὰ πάντα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον!

Γιάννης—Μάριος

(Σὰν νὰ δυσπιστῆ)

Θέλεις νὰ με δοκιμάσης; δὲν εἶνε ἔτσι;... Σιωπᾶς!...

(πιάνει τὸ χέρι της καὶ τὸ κυττάζει προσεκτικὰ)

Ἡ καινούργια αὐτὴ βεργέτα δὲν εἶνε ἡ δικιά μου!

Θηρεσία.

Ἀλλοίμονο! Νὰ, θᾶλθουν τὰ Χριστούγεννα καὶ θὰ κλείσουν τὰ δύο χρόνια ποῦδουσα τὸ χέρι μου 'ς τὸν Ζοέλ.

Γιάννης-Μάριος

(ἐκπληκτος ἀκουμπᾷ 'ς τὸ τραπέζι)

Παντρεμένη!... ὦ Θεέ μου!

Θηρεσία,

(μὲ πασακλητικὴ φωνή.)

Συγχώρα με!

Γιάννης-Μάριος

Ἡ γυναῖκα τοῦ γέρου Ζοέλ!

Θηρεσία

Ἀκουσέ με!

Γιάννης—Μάριος

(Σηκωνόμενος ἀπότομα).

Α! κάτω ἀπὸ τὸν φλογερὸν οὐρανὸ τῶν τροπικῶν ὅταν κουθεντάζιαμε πολλές φορές μεταξὺ μας οἱ νύχταις διὰ τὰ πρόσωπα ποῦ θὰ ξαναβλέπαμε μιὰ φορὰ καὶ τοὺς ἀνέφερα γιὰ τὸ πύργον μετὰ τὴ γριζα σκεπή του, ποῦ με περιμένε ἡ σεμνὴ καὶ πιστὴ μου ἀρραβωνιαστικιά, ἡ Θηρεσία μου, μετὰ τὰ γαλανὰ της μάτιζ σὰν τὰ μενεξεδάκια, ἐκείνοι γελοῦσαν καὶ περιγελῶντας τὴν ἀθώα μου ἀπλότητα, ἔλεγαν πῶς ἡ γυναῖκα εἶνε ἄστατη καὶ ἀλαφρὴ καθὼς τὸ κῦμα ποῦ κυλᾷ καὶ τὸ πουλὶ ποῦ πετᾷ... Τὸς ἔλεγα με μάρτυρα πάντοτε τὸ Θεό: «Ὀχι ἡ Θηρεσία μου περιμένει καὶ δὲν με προδίδει ποτέ!» Καὶ γιὰ νὰ με τὸ βεβαιώσουν, χιλιάδες ἀστέρια τὴ νύχτα μ' ἔστειλαν τὴν ἡσυχὴ λάμψη των... Καὶ σύ, τὸ χρόνο ἐκεῖνο με κουρασμένη πειὰ καρδιά ἐσκεπτόσουνα πῶς ἕνας σύζυγος ἀξίζει καλλίτερα ἀπὸ ἕνα ἀρραβωνιαστικὸ φτωχὸ, ποῦ σέρνει πίσω του μιὰ ζωὴ ἀβέβαιη... Εἶνε λυπηρὸ, εἶνε ντροπὴ νὰ πηγαίνης μονάχη 'ς τὴν ἐκκλησιὰ με φθινὸ φόρεμα· παίρνεις ἕνα γέρο ἄντρα καὶ βγαίνεις ἔξω μαζύ του φορτωμένη ἀπὸ διαμαντικά! Ω! ὅταν ἡ νοτιὰ ἐφούσκωνε ἐκεῖ κάτω τὰ πανιά μας, γιὰτὶ μ' ἐγελοῦσατε ἀστέρια ἀπατηλά; κύματα τῆς θάλασσας, βράχοι, ἀμμουδιές, γιὰτὶ δὲ με θάβατε ζωντανό; Ὅ, πέθαινα τοῦλάχιστον χωρὶς νὰ τὴν μάθω ἐπίορκο· δὲ θᾶλεγα πῶς γιὰ ἕνα διαμαντικὸ ἡ Θηρεσία μου, πούλησε τὴ ψυχὴ της μετὰ τὸ σῶμά της!

Θηρεσία.

Ἀκουσέ με!

Γιάννης—Μάριος

(τὴ σπρώχνει μετὰ τὸ χέρι του).

Ὀχι, ὄχι! ὑποφέρω θανατερὰ. Θὰ φύγω, χαῖρε!

Θηρεσία

(Πηγαίνει καὶ στέκεται ἀνάμεσα 'στὴ πόρτα καὶ στὸ Γιάννη-Μάριο).

Α, δὲ θὰ φύγης χωρὶς ν' μ' ἀκούσης. Στάσου!... Ἄν ἡ μακρυνὴ τρυφερὴ φωνὴ τῶν περασμένων χρόνων μιλεῖ ἀκόμη 'ς τὴν καρδιά σου, καθὼς μιλεῖ

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΟΓΚΟ

Οἱ ἄγριοι τοῦ Κογκό.

Δέν ἐννοοῦμεν φυσικά τὸ Κογκό τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς διοικήσεις, ἀλλὰ τὸ τμήμα τοῦ Κογκό τὸ πέραν τῶν Εὐρωπαϊκῶν κτήσεις τὸ ὁποῖον εἶνε εἰς πρωτογενῆ κατάστασιν. Οἱ κάτοικοι αὐτοῦ ὀνομάζονται Μ' Φάνας καὶ εἶνε φυλὴ φοβερωτάτη.

Εἶνε ὑψηλόι, εὐσωμοί, ἰσχυροὶ καὶ ζοῦν γυμνοὶ φέροντες μόνον μικρὸν ὄψαγμα περὶ τὴν ὀσφύν. Ρινίζουσι τὰ δόντια τους ὥστε νὰ γίνουσι αἰχμηρὰ καὶ σχηματίζουσι μὲ τὰ μαλλιά των τὰ τραχέα, εἶδος σχοινία τὰ ὁποῖα φέρουσι εἰς τὴν ἄκραν μαργαριτάρια διὰ στολισμὸν.

Αἱ γυναῖκες των.

Αἱ γυναῖκες καθὼς συμβαίνει σχεδὸν πάντοτε εἰς τὰ ἀνθρώπινα φύλα, εἶνε κοντήτεροι ἀλλὰ φοβερὰ ἀσχημαί καὶ διὰ νὰ αὐξήσουσι τὰ γόνηρά των βιάζονται τὸ σῶμα κόκκινα καὶ τὸ γεμίζουσι μὲ γοργόνες.

Ἀλλ' ὅσον ἀσχημαί καὶ ἄν εἶνε εἶναι πάντα γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες τοῦ τόπου.... ἐλλείπει ἄλλων ἀναγκάζονται νὰ τὰς εὗρουσι ὠραίας.

Καὶ ἔχουσι καὶ αὐτὲς ὅπως αἱ δεσποινίδες τῆς Εὐρώπης τοὺς λατρευτάς των καὶ εὐρίσκουσι ἄνδρας ὠραιότητας κατὰ τὴν σωματικὴν πλαστικὴν.

Ἔως ἐδῶ περιορίζεται ἡ ὁμοιότης των μὲ τὰς πολιτισμένους ὁμοφύλους των.

Διότι διὰ τὰ περαιτέρω αἱ δεσποινίδες καὶ αἱ κυραὶ τοῦ Μ' Φάνας τοῦ Κογκό δὲν χωρατεύουσι σὰν ταῖς δικὲς μας.

Καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἄπιστον ἐκεῖνον ποῦ τὰς ἐγκαταλείπει! Ὅτ' πληρώσῃ ἀκριβὰ τὴν ἀπιστίαν του. Συμβαίνει, ὅθλαδὴ τὸ ἐναντίον ἀφ' ὅτι συμβαίνει παρ' ἡμῖν, ὅπου ἡ γυναῖκα πληρώνει ἂν εἶναι ἄπιστη.

Οἱ ἀκόκκινοι διαβόλοι» ὅπως κράζουσι ἐκεῖ τὰς γυναῖκες, γνωρίζουσι τὴν χρῆσιν τῶν ὄπλων—ἀκόντιου, βέλους μαχαίρας, ροπάλου—ὅσον καὶ οἱ ἄνδρες, καὶ ἐν περιπτώσει ἀπιστίας... δὲν τιμωροῦν

ἀμέσως ἀλλά... ἡ ὁ ἄπιστος ἐπιστρέφει εἰς τὸν παλαιὸν ἔρωτα, ἢ... θάνατος.

Καὶ φοβεραὶ, πανούργοι, ὑπομονητικαὶ παραμυεύουσι ἐπὶ ἡμέρας καὶ μῆνας τὸν ἄπιστον ἢ τὰς ἀντιζήλους των ποῦ τὰς ἀντικατέστησαν εἰς τὴν συζυγικὴν κλίνην.

Ἄνδρες σακτεριμένοι.

Καὶ δὲν εἶνε σπάνιον ὡς ἐκ τούτου νὰ ἴδῃ καὶ νεὶς μεταξὺ τῶν ἀρειμανίων Μ' Φάνας πολλοὺς σακτεριδές, μὲ ἓνα μάτι, μὲ ἓνα αὐτί, κουτσέοντας μὲ τὸν βραχίονα παραλυτικὸν ἢ μὲ τὸ πρόσωπον παραμεμορφωμένον καὶ νὰ βαδίζουσι οἱ κακόμοιροι αὐτοὶ εἰς τὸ πλευρὸν τῶν τρυφερῶν ἡμισύ των, χωρὶς νὰ τολμοῦν πειὰ μετὰ τὸ σωφρονιστικὸν τοῦτο μάθημα νὰ κυττάζουσι εἰς τὸ πρόσωπον καμμίαν ἄλλην ὠραϊότητα.

Αὐτὰ κάνει τὸ ἀσθενές! καὶ ὠραῖον! φύλλον τοῦ Κογκό.

Καὶ προσθέτομεν ὅτι ὅσον περισσότερον μία γυναῖκα τιμωρεῖ ἐκεῖ τὸν ἄπιστον ἄνδρα της, τόσο περισσότερο σεβασμοῦ τυγχάνει μετὰ τῶν ὁμοφύλων της.

Ἡ πολιτισμένη γυναῖκα.

Ἡ πολιτισμένη γυναῖκα δὲν μεταχειρίζεται φωνικά ὄπλα διὰ νὰ ἐπιβάλλεται, ἀλλὰ κατακτᾷ τὸν ἄρρενα διὰ τρόπον γλυκυτέρου διὰ τῶν φυσικῶν θελήτρων, ποῦ κατανοῦν ἰσχυρότερα ἂν συνοδεύονται καὶ ὑπὸ τῶν πνευματικῶν.

Ὡς ἐκ τούτου ἂν αἱ ἄγριοι γυναῖκες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε ἀσχημότεραι τῶν ἀδρῶν τῆς φυλῆς των τοῦτο ἀποδοτέον ἀκριβῶς εἰς τὸ ὅτι δὲν ἐνεργεῖ ἐκεῖ ὁ νόμος τῆς φυσικῆς διαλογῆς.

Εἰς τοὺς πολιτισμένους ὄντως, προτιμωμένης τῆς ὠραίας γυναικὸς σινετέλεσε τοῦτο εἰς τὴν λεπτυνσίαν ἢ καὶ τὸν ἐξωρισμὸν τοῦ ἐτέρου ἡμίσεως τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ὥστε νὰ παραχθῇ τὸ ἀσθενές καὶ ὠραῖον αὐτὸ γυναικεῖον πλάσμα ποῦ ἰδανικεῖται τὴν ζωὴν τῶν πολιτισμένων κοινωνιῶν μας.

Μὴ ζηλεύετε ἐκ τούτου ἀναγνώστριά μας τὰς Κογκολέζας, διότι ἢ μὲ τὸ στασιὸν ἀγάπη βλέπετε ὅτι τὰς ἀφίνει ἀσχημοτάτας εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἄπαντα.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ὅταν εἰσῆλθα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασοῦ» καὶ τὴν εἶδα γεμάτην ἀπὸ μικροκόσμον καὶ μητέρας—τὴν αἴθουσαν ἣτις μᾶς ἔχει συνειθίση ἕως τῶρα μὲ γηραλέας μορφὰς καὶ προώρους φαλάκρας ἐνόμισα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σχολικῶν ἐξετάσεων. Ἀλλ' αἱ σχολικαὶ ἀναμνήσεις στενότατα συνδέονται πρὸς τὸ ἔργον τῆς «Διαπλάσεως τῶν παιδίων». Εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην τρεῖς γενεαὶ συνηγήθησαν. Οἱ πάποι, οἱ ὅποιοι ὅταν ἐξεδόθη ἡ «Διάπλασις» ἦσαν γονεῖς, οἱ σημερινοὶ γονεῖς οἱ ὅποιοι ἦσαν τότε παιδιὰ καὶ τὰ τέκνα τῶν τέως νεαρῶν συνδρομητῶν. Καὶ ἡ συνάθροισις αὐτὴ ἐγένετο περὶ ἐνὸς ἀνθρώπου, ὅστις καίτοι εἰργάσθη ἐπὶ τριάκοντα ὅλα ἔτη, δὲν φαίνεται νὰ ἔχη ἡλικίαν ἀνωτέρω τῶν τριάκοντα ἐτῶν. Τοῦτο ἐξηγεῖ τὸν λόγον διὰ τὴν «Διάπλασιν» ἀντὶ νὰ γηράσκῃ φαίνεται ἀνθηροτέρα ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, ἐλεύσασα οὕτω τὴν ζηλοτυπίαν τῶν ὁμοφύλων της, εἰς ἃς τὸ ἀντίθετον συμβαίνει. Ἡ συγκέντρωσις ἐκείνη ἦτο χαρακτηριστικώτερα ἀπὸ κάθε πανηγυρικὸν λόγον καὶ ἠμποροῦσαν ἀσφαλῶς νὰ ἦσαν ὀλιγώτεροι οἱ ὁμιλήσαντες, ἀφοῦ ὁμίλουσι τόσα εὐγνώμονα μάτια πρῶην συνδρομητῶν—καὶ τόσα χαρωπὰ χεῖλη παιδίων—τωρινῶν συνδρομητῶν. Αἱ ἐκφραστικαὶ ἐκεῖνοι φυσιογνωμίαι διελάουσι εὐγλώττως πόσον ἀποτελεσματικὴ καὶ πόσον ἐπωφελὴς ὑπῆρξεν ἡ ἐργασία τῆς «Διαπλάσεως».

Ἡ ἐκδοσις τοῦ περιοδικοῦ συνέπεσε μὲ τὰ ἔτη τῆς ἐγγραφῆς μου εἰς τὸ Ἑλληνικὸν σχολεῖον. Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη ζηρώτατα μὲ πόσῃ ὑπερηφάνειαν εἶχα εἰς διαρκῆ ἔκθεσιν ἐπάνω εἰς τὸ μικρὸ μου τραπεζάκι τὸ β' ἢ γ' φύλλον—δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον—εἰς τὸ ὁποῖον ἀνεγράφετο τὸ ὄνομά μου ὡς λύτου τοῦ αἰνίγματος. Ἐκτοτε λόφον ἐγραψα χειρογράφων καὶ ἐπανηλειμμένως εἶδα τὸ ὄνομά μου τυπωμένον. Ἡ συγκίνησις ἐν τούτοις τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ὅταν διὰ πρώτην φοράν τὸ εἶδα φιλοξενούμενον εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τῆς «Διαπλάσεως» μοῦ ἐνετυπώθη βαθύτατα καὶ ἀναπολῶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην σήμερον μὲ μίαν ἀκατανίκητον νοσταλγίαν τὰ χαριτωμένα ἐκεῖνα ἔτη. Οὐδ' ἀποπειρῶμαι καὶ νὰ κάμω ἀναδρομικὴν ἐπισκόπησιν τῶν γεγονότων μᾶς τριακονταετίας, διότι ἡ μελαγχολία θὰ ἤπλωνε πλατύτατα τὰ πτερά της. Πόσοι καὶ πόσαι εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην δὲν ἔκαμαν τὰς ἰδίας σκέψεις, δὲν ἐδοκίμασαν τὰς αὐτὰς συγκινήσεις.

Τὸ παιδικὸν περιοδικὸν τὸ μόνον ὅπερ ἐπέπλευσεν τῶν ὁμοίου εἶδους κατὰ τὰς τρεῖς δεκαετηρίδας ἐκδοθέντων, ὑπέθαλψε καὶ ἐκουφόρησε οὐκ ὀλίγους λογίους γνωστοτάτους σήμερον. Ἡμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐβλάστησεν ἐντὸς των ὁ ἀγαθὸς σπόρος ὃν ἔσπειρεν εἰς τὰ μικρὰ στήθη ἢ τόσοι στοργικὴ καὶ

τόσον ἐκλεκτικὴ εἰς τὰ δημοσιεύματα «Διάπλασις».

Ἀλλ' ἡ «Διάπλασις» τὴν ὁποίαν ὡς συνδρομητῆς ἐγνώρισα, διαφέρει, ἐκείνης τὴν ὁποίαν ὡς συνάδελφος τοῦ διευθυντοῦ της λαμβάνω ἤδη. Ὑπέστη μίαν ἐξέλιξιν, ἀπαραίτητον ἄλλως τε καὶ σύμφωνον μὲ τὴν ὅλην μεταβολὴν τοῦ περιβάλλοντος. Ἦτο τότε μηνιαία, μὲ ὀλιγώτερον καλαισθησίαν μὲ ἀτέχνους ξυλογραφίας, ἀλλ' ἡ ἐπίδρασις της ἦτο βαθύτερα. Ἴσως διότι τῶρα τὰ παιδιὰ πολὺ ἐνωρὶς μεταβάλλονται εἰς αὐριούς, ἴσως διότι οἱ συνεργάται της ἦσαν παιδαγωγικώτεροι. Τοῦ Αἰμιλίου Εἰμαρμένου τὰ διηγήματα καὶ τοῦ Βιζυνοῦ τὰ ποιήματα καὶ τοῦ Κατακουζηνοῦ τὰ τραγουδάκια δὲν ἀντεπεσθάθησαν. Τῶρα ὑπάρχουσι τὰ «Μικρὰ μυστικά», τὰ «Ἐεσπαθώματα», αἱ «Κυριακίαι», αἱ ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ μεταφράσεις καὶ χρονογραφήματα εἰς τὰ ὁποῖα ἀνέγνωσαν οἱ μικροὶ κρίσεις διὰ τὴν «Τζούλιαν» τοῦ Στρίνδερβ ἢ διὰ τὰ «Ρόδα καὶ μήλα» τοῦ κ. Ψυχάρη. Ἀλλ' ἄς μὴ ἀδικώμεν τὴν τριακονταετὴ «Διάπλασιν». Ὑπάρχουσι νόμοι ἐξελίξεως, οὓς δὲν δύναται κανεὶς νὰ ἀποφύγῃ. Ἐν εἶδος πεπρωμένου. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κάμνει ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν εἶνε ὅτι περιοδικὸν ἐν Ἑλλάδι κατάρθωσε νὰ συντηρήσῃ τριάκοντα ἔτη ἐκδόσεως καὶ εἶνε τοῦτο ἐν παρήγορον φαινόμενον, τὸ ὁποῖον ἐσπευσαν δικαίως νὰ πανηγυρίσουσι οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, καὶ μερικοὶ ἄλλοι οἱ ὅποιοι προσῆλθον μετὰ πολλῆς προθυμίας εἰς τὴν ἐορτὴν ἀσπρόμαλλοι κύριοι—διὰ νὰ ἀποδείξουσι ὅτι ἦσαν καὶ αὐτοὶ μᾶς φορὰ... συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως».

Ἀθῆναι

Δ. Κ.

ΣΑΙΞΠΗΡ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐορτῶν διὰ τὴν τριακοπενταετηρίδα ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σαίξπηρ, ἡ ἰδρυθεῖσα ἐπιτροπὴ ἀπεφάσισε τὴν ἰδρυσιν «Ἐθνικοῦ θεάτρου» κατὰ τὸ πρότυπον τῆς «Γαλλικῆς κωμωδίας», ὑπὸ τὴν διαίκτησιν συμβουλίου, ὅπερ θὰ διορίζουσι ἡ Κυβέρνησις, οἱ Δῆμοι τὰ Πανεπιστήμια καὶ αἱ ἀποικίαι. Ἡ δαπάνη ὑπελογίσθη εἰς 12 1)2 ἑκατομμύρια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἡμισὺ θὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ τὸ κτίριον καὶ τὸ ἕτερον ἡμισὺ διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ θεάτρου.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Εὐφῆμος ἀναφέρεται ἐν Λονδίῳ τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τετραετίας ἐκ Μιτυλήνης διαμένοντος ζωγράφου κ. Γεώρ. Φώτα. Ὁ βίος του εἶνε περιπετειώδης.

Περιώδευσε πολλοὺς τόπους, διέσχισε πεζὸς τὴν Εὐρώπην, ἐν Βελγίῳ δὲ, ὅπου ἐπὶ τριετίαν διέμεινε, ἔτυχε διπλωμάτων καὶ θεμμῶν συστάσεων.

Εργα του εξετέθησαν πλέον ἢ ἅπαξ εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς Καλλιτεχνικῆς Ακαδημίας τοῦ Λονδίνου. Εἰς τὴν θερινὴν «Διεθνῆ ἔκθεσιν» ἐφέτος τοῦ Ἀλμπερτ Χὼλλ θὰ ἐκθέσῃ τὸν «Χριστὸν ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου» ὅστις ὑπὸ τῶν εἰδημόνων ἐκρίθη ὡς καλλιτέχνημα ἀξίας διὰ τὴν διαγραφὴν τοῦ πολυπρσώπου συμπλέγματος. Τὴν εἰκόνα ταύτην, ἥτις πιθανώτατα θὰ ἀγορασθῇ καὶ τοποθετηθῇ εἰς τὴν ἐν Λονδίῳ Ἑλλ. ἐκκλήσιαν, ἐδημοσίευσεν, ἤδη ἢ «Πινακοθήκη» τὸ κάλλιπτον ἐν Αθήναις περιοδικόν.

Η "ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ,"

Εἰς τὸ θέατρον Ρεζάν θὰ παραστῇ προσεχῶς τὸ τελευταῖον δράμα τοῦ Κατούλ Μανδῆς ἢ «Αὐτοκράτειρα». Ἡ χῆρα τοῦ ποιητοῦ ἐδημοσίευσεν κριτικὴν εἰς τὸν «Φιγαρὼ» ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν γενικῶν δοκιμῶν. Τὸ ἀποκαλεῖ δράμα πάθους καὶ ψυχολογίας, ἅμα δὲ λυρικῆς ἐξάρσεως. Περιστρέφεται εἰς τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν τοῦ Ναπολέοντος, ὅτε οὗτος ἦτο ἐξόριστος εἰς Ἑλβαν. Μετὰ τὸν μυθολογικὸν στρατάρχην Ναπολέοντα, παρουσιάζεται εἰς ἄλλος Ναπολέων, κατ' ἐξοχὴν ἀνθρώπινος καὶ ὑπερωχότερος.

Κον Γ. Α. Ἐνταῦθα. Δὲν ἐνεκρίθησαν.—Κον Α. Κ. εἰς Αθήνας.—Ελήφθη, παραγγελία ἐξετελέσθη.—Κον Α. Μ. Μαγνησίαν.—Ελήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Κον Κ. Κ. εἰς Ἰνδίας.—Στέλλονται.—Δίδα Ἀν. ἐνταῦθα.—Ἀναμεινόμενον καὶ ἄλλα σας χαριτωμένα ποιηματάκια.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἡ Νοσοκόμος, διήγημα Τάκης Σίμου.—Ἐρημα πουλάκια περὶ νποίημα Νίκου Μερῆ.—Σάτι, Κλ. Κήττα.—Παράπονο, ποίημα Ἀνεμώνης.—Γιάννης Μάριος (συνέχεια καὶ τέλος) δράμα André Theuriet, μετάφρασις Θ. Εξάρχου.—Νεκρὴ νύφη, ποίημα Κ. Μισαηλίδου.—Ἡ Βαρκοῦλα, ἀπὸ τῆς ζωγραφικῆς Συλβίου.

Ποικίλα: Αἱ γυναῖκες τοῦ Κόγκο.—Γράμματα καὶ τέχναι.—Σαίξπηρ.—Καλλιτεχνικά.—Ἡ «Αὐτοκράτειρα», Θάνατος φιλόλογου.—Τὸ λεύκωμα μου.—Μικρὰ Ἀλληλογραφία.

ΕΙΚΟΝΕΣ. Σαπφώ καὶ Ἀλκαῖος ἔργον τοῦ Alma Tadema.—Δωμάτιον φοιτητοῦ πρὸ τῆς ἀστυνομικῆς ἐρεῦνης, ἔργον τοῦ Καλλινιτζέσκο.

Ἐκδότης καὶ διευθυνταί: **Γ. Λαζίδης, Τάκης Σίμος, Ι. Τδουκαρίδης.**

Διευθύνσις: Τυπογραφεῖον ἢ «Μέλισσα» Δίοδος Παναγίου Τάφου, κάτωθεν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν.—ΣΜΥΡΝΗ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΟΥ

Ἀπέθανεν ἐντὸς ἀτμοπλοίου μεταβαίνων εἰς Ν. Υόρκην ὁ ἐπιφανὴς Κρής φιλόλογος Α. Γιάνναρης. Ὁ ἀποθανὼν ἦτο βαθὺς μύστης τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ἀγγλικῆς φιλολογίας, συνέγραψε Λεξικά διετέλεσε δ' ἐπὶ μακρὸν καθηγητῆς τοῦ ἐν Οξφόρδῃ Πανεπιστημίου.

Ἐπὶ ἔτη δημοσιογραφίας ἐν Ἀγγλίᾳ κατῆλθεν εἰς τὴν γενέτειράν, ἀναμιχθεὶς δὲ εἰς τὴν πολιτικὴν ἐφυλακίσθη διὰ τὴν κατὰ τὴν τοῦ πρίγκιπος Ἀρμοστοῦ σφοδρὰν πολεμικὴν. Ἐσχάτως εἶχε διορισθῆ γενικὸς ἐπιθεωρητῆς τῆς ἐν Κρήτῃ παιδείας, μετέβηκε δὲ εἰς Ἀμερικὴν ἵνα παρακολουθήσῃ τὰς προόδους τῆς ἐκεῖ δημοσιογραφικῆς ἐκπαιδεύσεως.

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΜΟΥ

Ἐξεδόθη τὸ φυλλάδιον τοῦ Μαΐου καλλιτεχνικώτατον καὶ κομψοτυπωμένον, περιέχον ἐρωτήσεις ὠριστάτας, στήλην ἀπαντήσεων καὶ ἐντυπώσεις, σκέψεις, γνώμας, ἀποφθέγματα, ἀξιανάγνωστα βιβλία, ἐκλεκτοὺς στίχους κτλ. Ἐκυκλοφόρησε εἰς εὐρύτατον κύκλον δεσποινίδων καὶ νέων καὶ ἐνεποίησε διὰ τὴν πρωτοτυπίαν του ἀρίστην ἐντύπωση.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΛΑΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Δαντελλῶν, Γαρνιμέντων, Κορσέδων καὶ Βελούδων
Ὀδὸς Εὐρωπαϊκὴ ἔναντι Σχολῆς Καλογραφῶν.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΝΟΥ ΓΕΡΑΛΔΗ

Φωτογραφικὸν ἐργαστήριον (atelier) α' τάξεως.

ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΤΕΛΕΙΑ

Στάσεις καὶ φωτισμοὶ καλλιτεχνικοί.

Εἰδικότης διὰ μεγεθύνσεις μέχρι Φυσ. μεγέθους
(agrandissement)

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ καὶ πωλήσεως ἐπίπλων παντὸς ρυθμοῦ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Θ. ΦΟΝΤΡΙΕΡ ΣΜΥΡΝΗ

Ὀδὸς Υελοπωλείων δίοδος Παναγίου Τάφου ἀρ. 5
Εργοστάσια καὶ Αποθήκη Μαδάμας χάνι.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΠΛΑΩΝ

ΑΡ. ΠΑΛΙΟΓΛΟΥ

& Δ. ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ὈΔΟΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΡ. 55

Παραπλεύρως τῆς Σάντα Μαρίας.

ΕΛΛ. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Η

ΑΜΟΙΒΑΙΑ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΔΙΑ Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1902

ΑΠΟΘΕΜΑ ΔΡ. 2,000,000

ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΝ ΚΕΦ. ΔΡ. 40,000,000

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΣΜΥΡΝΗΣ: Δίοδος Σπόντη Μέγαρον Ράλλη.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

ἐξαρτόμενα παρ' αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῶν Νομῶν Ἀϊδινίου καὶ Ἀρχιπελάγους

**ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗ
ΚΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΥ
ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Δ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ**

Ὀδὸς Παλαιὰ Ψαράδικα Ἀριθ. 8 καὶ Δίοδος Σιναΐτικο Ἀριθ. 6—7.

**ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Ἡ ΜΕΛΙΣΣΑ,
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΖΙΔΟΥ & ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΟΥΚΑΡΙΔΟΥ**

ΔΙΟΔΟΣ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Κάτωθεν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν

ΣΜΥΡΝΗ

Ἐν αὐτῷ ἐκτελοῦνται παντὸς εἶδους τυπογραφικαὶ ἔργασια
μετὰ μεγίστης ταχύτητος καὶ φιλοκαλίας.

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Φακέλλων, Επισκεπτηρίων, Λογαριασμῶν, Καταστάσεων, Συναλλαγμάτων,
Ἀγγελτηρίων Γάμων, Κηδεύων καὶ Βαπτίσεων, Διπλοτύπων, Βιβλίων καὶ
Περιοδικῶν.

Τὰ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ἐκτυποῦνται δειγμιαίως καὶ καλλιτεχνικώτατα

ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑΙ ΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ἀντιπρόσωπος ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΟΙΚΩΝ

ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Διευθυντῆς ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑ

τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς Ασφαλιστικῆς Εταιρείας Ζωῆς καὶ Προνοίας

"Ἡ ΑΜΟΙΒΑΙΑ,"

Πρόκτωρ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΤΥΠΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΤΟ ΦΑΛΗΡΟΝ,"

Κτῆμα ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ

ΚΟΚΑΡΓΙΑΛΙ

Τὸ ἐντευκτήριον τῆς Σμυρναϊκῆς Ἀριστοκρατίας
"Ὅλοι εἰς τὸ ΦΑΛΗΡΟΝ εἰς Κοκκαργιαλί.